



Anàlisi

Antoni Segura i Mas

Historiador

L'ACORD DEL SEGLE DE TRUMP

Amb la grandiloqüència de l'ignorant i en presència del primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, el president dels Estats Units, Donald Trump, presentava a la Casa Blanca el que denomina "l'acord del segle per a l'Orient Mitjà". No hi havia presència palestina, una part imprescindible per a la resolució d'un conflicte iniciat amb la declaració unilateral d'independència de l'Estat d'Israel i que ja abans havia conegut enfrontaments entre les comunitats àrab i jueva durant el mandat britànic de Palestina (1920-1948).

L'acord que es va fer públic el dia 4 de febrer ha estat preparat durant tres anys pel seu gendre i "ministre per a tot", Jared Kushner, amic del primer ministre Netanyahu i del príncep hereu saudita Mohammed bin Salman (conegut també com a MbS). Trump i el seu equip han anat preparant el terreny durant els darrers anys per tirar endavant el seu pla.

El 6 de desembre del 2017, Trump va reconèixer Jerusalem com la capital d'Israel i va anunciar el trasllat de l'ambaixada nord-americana a la ciutat santa, fet que va desfermar les ires dels palestins, que reivindiquen Jerusalem Est com a capital del seu cada cop més llunyà futur estat. Aquesta decisió va provocar una onada de violència que va recórrer el món musulmà i que va deixar desenes de morts. El 25 de març del 2019, va proclamar la sobirania israeliana sobre els Alts del Golan sirians. La primera decisió del president dels Estats Units trencava el consens internacio-

nal sobre Jerusalem, vigent des del 1948; la segona conculca la resolució 242 del Consell de Seguretat de les Nacions Unides del 22 de novembre del 1967, que rebutja "l'adquisició de territori per mitjà de la guerra" i exigeix la "retirada de les forces armades israelianes dels territoris" ocupats durant la guerra del 1967.

RECONeixEMENT DELS ASSENTAMENTS

El pla de Trump preveu un Estat palestí a Cisjordània i Gaza, connectades a través de túnels o de carreteres elevades, duplicant l'extensió prevista en plans anteriors amb terres infèrtils al desert del Nègueb, però deixant la vall del Jordà en mans d'Israel. A més, congela durant quatre anys la construcció de nous assentaments a Cisjordània a canvi que l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) reconegui els ja existents, que en cap cas seran desmantellats, i reconeix Jerusalem com a capital única d'Israel, i Israel com l'Estat jueu, primer pas en detriment dels drets de la ciutadania dels palestins amb nacionalitat israeliana (el 21% de la població).


Per descomptat, no diu res dels 5,4 milions de refugiats palestins sota l'emparedament de l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient (UNRWA), que viuen, en condicions d'extrema precarietat, a Gaza, Cisjordània, el Líban, Jordània i Síria. Com a compensació, promet als palestins que, si donen suport al pla, obtindran una ajuda -aquí és on entra la col·laboració de Riad- de 50.000 milions de dòlars en deu anys per implementar un pseudoestat i per ajudar els refugiats a canvi que renunciïn a retornar a casa seva i a recuperar les seves terres tal com estableix la resolució 194 de les Nacions Unides de l'11 de desembre del 1948.



El pla del president dels EUA té l'objectiu de posar fi a la qüestió palestina

En definitiva, com afirmava fa uns dies a la Ràdio Nacional d'Israel (KAN, podcast en espanyol) el professor Alberto Spektorowski, del Departament de Ciències Polítiques de la Universitat de Tel-Aviv: "L'acord del segle va ser pensat perquè sigui rebutjat pels palestins." Hom els podrà acusar així de rebutjar la pau. I en paraules de Robert Fisk -un dels corresponents amb més experiència a l'Orient Mitjà- al diari britànic *The Independent* (30 de gener), "aquest minúscul document [de 80 pàgines], que conté absur-



Netanyahu i Trump, a la Casa Blanca.
 Al costat, protestes a Gaza contra l'acord.
 A sota, uns jueus pregant
 a Jerusalem  MICHAEL REYNOLDS /
 MOHAMMED SABER / ABIR SULTAN

ditat, burla i temible banalitat en proporcions similars, destrueix per sempre qualsevol esperança de construir un estat palestí independent... El document és un regal a Israel”, o més ben dit, al primer ministre Netanyahu, que, imputat per corrupció, està en espera d'intentar per tercera vegada guanyar la repetició de les eleccions i formar govern per evitar ser processat.

ESTRANYES ALIANCES

En definitiva, l'obsessió contra el règim iranià ha obert estranyes aliances a l'Orient Mitjà que depenen de sacrificar els palestins i el full de ruta dels dos estats que durant anys ha estat una de les propostes que hi hagut damunt la taula. Certament, el líder suprem iranià, Ali Khamenei, no és un exemple de virtuts democràtiques i de respecte pels drets humans. De fet, les darreres protestes al país contra el rè-

gim en són una mostra. Tot i això, la proposta de Trump és una infàmia contra els palestins i serveix com a taula de salvació per a un polític acusat de corrupció.

A més, té la participació d'un príncep hereu saudita gens democràtic, sota sospita d'haver ordenat l'assassinat i esquarterament del periodista Jamal Khashoggi a Istanbul el 2 d'octubre del 2018 i de liderar –amb el suport militar de Trump, però no del Congrés dels Estats Units– una guerra no menys brutal –de la qual ja s'han retirat les tropes dels Emirats Àrabs– contra els rebels hutis al Iemen, que tenen el suport de Teheran.

En conclusió, el pla que presenta Trump es tracta d'una carambola a diverses bandes: posar fi a la qüestió palestina, afavorir Netanyahu de cara a la repetició de les eleccions, consolidar en un any electoral el paper internacional del magnat estatunidenc, reforçat després d'un *impeachment* (judici al president dels Estats Units) fallit, i blanquejar la imatge de l'hereu saudita a canvi que pagui la festa d'aquesta aberració anomenada “l'acord del segle”.